

Arrest

nr. 176 288 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn ouders S.D en K.S. worden aangevoerd. Verzoeker betwist niet dat zijn asielmotieven volledig overeenstemmen met deze van zijn ouders.

Ten aanzien van verzoekers ouders werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Verweerder stelt in zijn nota met

toelichtingen vast dat de weigeringsbeslissingen in de asielaanvragen van verzoekers ouders ontbreken in het administratief dossier en voegt deze in bijlage bij onderhavige verweernota (bijlagen 1-2).

2. Inzake zijn ouders (A.R. 188.846) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan. In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 7 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat ze er niet in slaagden hun problemen aannemelijk te maken. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing. Hun tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Verzoekers dienden ook tegen deze beslissing geen beroep aan.

2.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name problemen met enkele leden van de dorpsraad waartoe verzoekster behoorde.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers geen nieuwe documenten voor. Wel brachten ze opnieuw drie originele identiteitskaarten mee.

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun eerste asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van haar asielmotieven en tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekers opwerpen dat de bestreden beslissingen steunen op een onvolledig administratief onderzoek omdat de nieuwe aangebrachte feiten ten onrechte geen aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 29 maart 2016 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij ze de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten en bewijsstukken neer te leggen. Verzoekers werden tijdens dit gehoor bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is. Verzoekers hadden op het einde van het gehoor overigens niets meer toe te voegen (gehoorverslag 29 maart 2016, 7). Verzoekers hun verwijt dat de commissaris-generaal hen niet (of onvoldoende) heeft gehoord en onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar hun asielmotieven, is dan ook onterecht. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten relevante of bepalende elementen van hun asielaanvraag te onderzoeken.

2.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

3. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar India.”

3. Verzoekers argumentatie dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, kan niet worden gevolgd. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker al van in het begin van het gehoor aangaf dat hij zich baseerde op dezelfde asielmotieven als die van zijn ouders. Verder wordt het volgende vastgesteld: “U verklaarde dat u sinds een jaar geleden op de hoogte was van de redenen waarom zijn India hadden verlaten (CGVS, p. 1). Echter, naarmate het gehoor vorderde, werd duidelijk dat u niet echt op de hoogte was van hun vluchtmotieven en verklaarde u zelf dat u eigenlijk maar een beetje kennis hebt (CGVS, p. 7). Niet veel later gaf u aan dat u niet op de hoogte was van de problemen, aangezien u toen veel te jong was (CGVS, p. 9). Dat u eigenlijk niet of amper op de hoogte zou zijn van de asielmotieven van uw ouders doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.”

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker is dan ook afdoende gemotiveerd door verder te verwijzen naar het gegeven dat ten aanzien van zijn ouders, in het kader van hun derde asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Bovendien had verzoeker kennis van de weigeringsbeslissingen van zijn ouders, daar ze een gezin vormen, samen woonst houden, dezelfde advocaat hebben en er verder geen concrete aanwijzing voorhanden is waaruit zou blijken dat verzoeker zodoende geen kennis kon nemen van de inhoud van de beslissingen die op rechtsgeldige wijze aan zijn ouders werd betekend.

4. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief onderzoek omdat de nieuwe aangebrachte feiten ten onrechte geen aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek, wijst verweerder er in zijn verweernota terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 maart 2016 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker werd tijdens dit gehoor bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is. Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker geen melding maakte van eigen asielmotieven en uitsluitend verwees naar de asielmotieven en problemen van zijn ouders. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het gehoor expliciet de vraag gesteld of hij nog iets had toe te voegen aan zijn relaas, waarop hij antwoordde dat hij over India niets meer te vertellen had (gehoorverslag, 13). Verzoekers verwijt dat de commissaris-generaal hem niet (of onvoldoende) heeft gehoord en onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar zijn asielmotieven, is dan ook onterecht. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten relevante of bepalende elementen van zijn asielaanvraag te onderzoeken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker evenmin in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe gegevens heeft ingediend en dat zij daarom een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Zij wijst erop dat indien haar vragen worden gesteld over haar

dorp van herkomst zal blijken dat zij op de hoogte is van wat er gebeurt. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

Daar verzoekende partij zich ter terechtzitting van 30 september 2016 slechts beperkt tot de zeer algemene opmerkingen dat zij nieuwe gegevens heeft ingediend en daarom een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend, en dat indien haar vragen worden gesteld over haar dorp van herkomst zal blijken dat zij op de hoogte is van wat er gebeurt, en zij voor het overige louter verwijst naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 juni 2016 opgenomen grond, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens dient te worden vastgesteld en staat vast dat zij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen vermogen te ontkrachten of te weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS